

precaationis ignoraret. Cum verò propterea in conspectu iudicis acerbissimi viduã constituisset, ipsumq; præter eius naturam humanum ostendisset; à scelesto iudice ad patrem suum orationem traducit, optimũ, mansuetũ, mitẽ, humanũ, scelera superantem, multa peccata condonantẽ, quotidianas in se contumelias, demonis honores, in filium maledicta, & sexcenta nefaria facinora pferentem. quiq; cũ tantis contumeliis appetatur, iis pferendis ita se clementem, ac mansuetum præbet. is verò si nos debito timore ad se accedentes viderit, nonne subita misericordia capietur? Audite, inquit: quid iudex iniquitatis dicat. Etsi Deum non timeo, nec hominẽ reuereor, tamen quia mo-

τ̄ προσευχῆς τῷ ἰαχύν. δὲ ἔτο τῷ πονηροτάτῳ πάντων ᾧ θρασύσας τῷ χήραν, καὶ δείξας αὐτὸν ᾧ θὰ φύσιν φιλόανθρωπον, ἀπὸ τῆς πονηρῆς πρὸς τὸν ἑαυτῆς πατέρα μετέστησεν, τὸν ἀγαθὸν, τὸν πεῖσον, τὸν ἡμερον, τὸν φιλόανθρωπον. ὑπερβαίνοντα ἀνομίας, συγχωρῶντα ἀμαρτίας ποικίλας, βλασφημέμιον καθ' ἑκάστῳ ἡμέραν, καὶ φέροντα, ἀνεχίμιον ὄραν ἡμιῶ εἰς δαίμονας, ὕβριν εἰς αὐτὸν, εἰς τὸν υἱὸν βλασφημίας, ῥητὰ καὶ ἀρῆντα μυρία δφνά. εἶτα βλασφημέμιον μὲν, ἔτω πρῶτως ἀνεχεῖ. εἰ ἀν' ἣ ἡδὴ μὲν τῆς πρῶτης σήκοντ' ὅτις πρῶτον πλοντας ἡμαῖς, σὸκ ἐλεήσονται χέως; ἀκῆσατέ φησιν, ἢ ἡ κριτῆς τῆς ἀδικίας λέγει. εἰ καὶ τὸν θεὸν εἰ φοβῶμαι, καὶ αἰθροπον σὸκ ἐντρέπομαι, ἀλλ' ἡ γὰρ παρέχεν μοι